

Pet +

Lipanj 2017.

ISSN 1332-1110

Školski list Srednje škole Krapina

Tema broja: Naši uspjesi

Sadržaj

Tema broja **Naši uspjesi**

Uvodnik.....	3
Naši slavni (intervju)	4-5
Naši dojmovi—informatika i matematika.....	6
Sjećanje na Šibenik—državno natjecanje iz hrvatskog jezika.....	7
Skladam svoju pjesmu—LIK.....	8-9
Projekt bTech.....	10-11
Košarkaško iskustvo.....	12

Intervju

Hrvoje Ivančić.....	13-15
---------------------	-------

Multikulturalismus

Dnevnik uzvratnog posjeta.....	16-17
--------------------------------	-------

Nastava izvan učionice

Terenska nastava u Zagreb—dva osvrt.....	18-19
--	-------

Sport i nenasilje

Zajedno protiv govora mržnje.....	20-21
-----------------------------------	-------

Iz Školskog kurikuluma

Dani maturanata.....	22-23
----------------------	-------

I na kraju...

Završna priredba.....	24
-----------------------	----

Impresum

U izradi ovog broja Školskog lista PET+ sudjelovali su učenici: Lea Putnik, Danijela Artić, David Gorup, Kristijan Škrlec, Lana Šoštarko, Silvija Lea Švaljek, Hana Bosilj, Lora Krkalo, Patrik Klasić, Ivana Frankol, Franjo Veček, Lara Belošević, Dominik Forjan, Nika Podhraški, Dora Jurić, Helena Polanščak, Marija Sutlović, Marta Pavić, Magdalena Košanski, Ana Pracaić, Magda Vodolšak, Lana Bistrović

Dizajn naslovnice: Nikola Vuzem, Jasmin Mužar

Mentori: Stjepan Varjačić, Ivana Barlović, Sanja Ranogajec, Dunja Belošević, Jasna Sutlović Pogačić, Vesna Pušelj, Irena Popović

Tehnička podrška: Krunoslav Kranjčec

Koordinatori Novinarske grupe: Stjepan Varjačić i Ksenija Rissi

O temi broja

Kraj je nastavne godine, učionice i školski hodnici polako će utonuti u ljetni predah, a učenike čeka odmor od školskih obveza. Na završetku godišnjeg ciklusa zaokružujemo i promišljamo godinu iza nas, događaje i njihove rezultate. U skladu s time, središnju temu trećeg ovogodišnjeg broja našeg školskog lista odlučili smo posvetiti učenicima i njihovim mentorima koji su uložili dodatan trud i postigli zapažene uspjehe i izvan okvira škole, na državnim natjecanjima i smotrama te u projektu bTech.

Neki od njih sami su pretočili svoje dojmove i iskustva u članke koji slijede, s pojedincima su razgovarali novinari našeg lista ili su pak napravljeni kratki prikazi njihovih postignuća. Kako nije bilo moguće o svima njima napraviti priloge, spomenut ćemo ih ovdje sve poimence, a na stranicama koje slijede neke od njih možete i поблиže upoznati.

R.b.	Područje natjecanja	Učenik i razredni odjel	Mentor
1.	Tehnička mehanika	Tomislav Novina, 2bt	Mladen Hršak
2.		David Gašparić, 2bt	
3.	Konstruiranje CATIA	Filip Miklaužić, 3bt	Mladen Hršak
4.	CNC glodanje	Karlo Petek, 4bt	
5.	CNC glodanje	Dominik Šoštarko, 4bt	
6.	CNC tokarenje	Dario Plahutar, 4bt	Dražen Šenjug
7.	CNC tokarenje	Karlo Jugec, 4bt	
8.	Strojarske konstrukcije	Marko Frajzman, 4bt	Goran Buntak
9.	Informatika	Kristijan Škrlec, 4at	Stjepan Šalković
10.	Povijest	Ivan Bračević, 1a	Danijela Pavić
11.	Fizika	Matej Zubić, 1c	Bojan Podgajski
12.	Hrvatski jezik	Lana Šoštarko, 2a	Stjepan Varjačić
13.	LIK	Hana Bosilj, 4a	Vesna Pušelj
14.	LIK	Silvija Lea Švaljek, 4d	
15.	Njemački jezik	Jan Vorih, 3d	Jasminka Pernjek
16.	Elektrotehnika i računalstvo	Marko Čavužić, 4at	Matija Mrzlečki
17.	Matematika	Karlo Pušelj, 3c	Anđelka Ažić
18.		Mihael Grmovšek, 4c	
19.		Timon Spiegl, 4c	
20.	Matematika	David Gorup, 4 at	Gordana Družinec
21.-	Natjecanje mladih Hrvatskog Cr-	Lora Krkalo, 2a	Mihaela Vranić
26.	venog križa - državno natjecanje	Ivan Borlinić, 2a	
		Ana Tušek, 2a	
		Lucija Mužek, 1a	
		Antonija Strehovec, 1a	
		Greta Toljan, 1a	

Naši slavni

Intervju s učenicima sudionicima državnih natjecanja

Lea: Za početak vam želimo zahvaliti što ste pristali na razgovor i čestitamo na ostvarenom uspjehu.

Danijela: Što vas je motiviralo da se prijavite na natjecanje?

Lana Šoštarko: Oduvijek volim hrvatski, a nikad prije nisam bila na natjecanju iz tog predmeta pa sam odlučila pokušati.

Ivan Bračević: Meni se općenito sviđa povijest pa sam se odlučio prijaviti.

Tomislav Novina: Pa... profesor je pitao tko bi volio ići na natjecanje, a moj prijatelj i ja smo najbolji u tehničkoj mehanici i tako smo se prijavili.

Danijela: Gdje se održavalo natjecanje? Kako ste putovali tamo?

Lana: Ja sam bila u Šibeniku i putovali smo autobusom.

Ivan: Bio sam u Đurđevcu i također smo putovali autobusom.

Tomislav: Mi smo školskim autom putovali u Osijek.

Lea: Jeste li stekli neka nova prijateljstva?

Lana: Da, upoznala sam par prijatelja.

Ivan i Tomislav: Pa upoznali smo par prijatelja.

Danijela: Kako ste se pripremali?

Lana: Morala sam doći jedan dan na pripreme u školu za vrijeme proljetnog odmora, a ostalo sam se pripremala sama. Naravno, ranije smo se pripremali za školsko i županijsko natjecanje.

Ivan: Svaki tjedan sam imao dodatnu nastavu petkom.

Tomislav: Ja sam svaki drugi dan dolazio na predsat u 6:30 sati.

Naši slavni

Intervju s učenicima sudionicima državnih natjecanja

Lea: Je li bilo teško uskladiti školske obaveze i pripreme?

Lana i Tomislav: Pa ne baš.

Ivan: Meni je bilo malo teže jer sam u to vrijeme imao puno ispita.

Danijela: Imate li prijašnjih iskustava s natjecanja?

Lana: Da, imam, iz matematike i geografije.

Ivan: Ja sam bio na natjecanju iz povijesti u osmom razredu.

Tomislav: Ja sam u prvom razredu bio na natjecanju iz računalstva.

Lea: Kako ste se nosili sa stresom prije ispita?

Lana: Pa imala sam jako veliku tremu, ali sam shvatila da je već veliki uspjeh doći do državnog natjecanja i onda sam se smirila.

Ivan i Tomislav: Mi nismo imali tremu.

Danijela: Jeste li uživali?

Lana, Ivan i Tomislav: Da, bilo nam je jako lijepo i sviđjeli su nam se gradovi u kojima smo boravili.

Lea: Planirate li i sljedeće godine sudjelovati na nekom natjecanju?

Lana: Da, ponovno iz hrvatskog i iz matematike.

Ivan: Ne znam još.

Tomislav: Da, vjerojatno iz nekog tehničkog predmeta.

Danijela: Još jedanput hvala što ste izdvojili vrijeme za nas.

Želimo vam puno uspjeha u daljnjim natjecanjima!

Danijela Artić i Lea Putnik, 2.a

Naši dojmovi—informatika i matematika

Sudjelovali smo na državnom natjecanju iz informatike i matematike u 4. razredu. Prethodno smo na školskom i županijskom natjecanju osvojili jedno od prva tri mjesta, koja su omogućila prolazak na sljedeću razinu natjecanja. Oba državna natjecanja su bila organizirana u Primoštenu. Organizacija je bila dobro osmišljena, natjecanje je bilo drugi dan po dolasku u Primošten pa nismo bili umorni od dugog putovanja.

Sudjelovanjem na državnom natjecanju ni rezultati nisu izmaknuli. Osvojili smo drugo i sedmo mjesto na informatici te peto mjesto na matematici.

Na natjecanjima je uvijek dobro sudjelovati jer se steknu mnoga iskustva i rješavaju zadaci s kojima se ponekad ni ne susrećemo na nastavi. Uspjeh na tim natjecanjima znači i pokušati iskoristiti svoje znanje na najbolji mogući način.

Iskustva koja smo stekli na natjecanjima će nam uvelike olakšati pisanje državne mature iz tih predmeta, a vjerujemo da će nam to znanje i kasnije koristiti na fakultetu i dalje u životu. Na natjecanjima je bilo super, kuhinja je bila odlična, upoznali smo mnoge nove ljude koji se vole baviti istim stvarima i zanimaju ih isti predmeti kao i nas. Što se tiče podrške iz škole od ostalih profesora i svojih mentora, ona je bila odlična. Ukoliko smo trebali bilo kakvu pomoć, dovoljno je bilo samo upitati i oni bi nam pomogli s rješavanjem problema, kako naši mentori, tako i svi ostali profesori.

David Gorup 4at
Kristijan Škrlec 4at

Sjećanje na Šibenik— državno natjecanje iz hrvatskog jezika

U Šibeniku je, 26. - 28. travnja, održano 22. državno Natjecanje iz hrvatskog jezika. Zbog ostvarenog odličnog rezultata na županijskom natjecanju, bila sam pozvana da svoje znanje pokažem i na državnoj razini. Znala sam da to znači još više rada moga mentora profesora Varjačića i mene, ali sam s veseljem očekivala to trodnevno putovanje.

U srijedu, 26. travnja, okupili smo se na autobusnom kolodvoru u Zaboku, otkuda smo krenuli prema Krešimirovom gradu. Osim mene još je petero učenika iz Krapinsko-zagorske županije bilo pozvano. Svi smo se upoznali i zajedno družili sljedeća tri dana. Oko 16 sati stigli smo u hotel Niko (Turističko naselje Solaris), gdje smo se smjestili u sobe i malo odmorili. Nakon ukusne večere, svi sudionici okupili su se u Kongresnoj dvorani susjednog hotela Ivan. Tamo je bio održan program svečanog otvaranja Natjecanja. Učenici OŠ Fausta Vrančića izveli su neke plesne, vokalne i dramske točke te nas tako bolje upoznali sa šibenskim izumiteljem i jezikoslovcem Faustom Vrančićem.

Četvrtak je bio dan natjecanja. Autobusom smo se dovezli do OŠ Fausta Vrančića gdje se pisao test. Imala sam veliku tremu, ali sam dala sve od sebe. Nakon testa osjećala sam olakšanje jer je najvažniji dio bio obavljen. Prije objave rezultata imali smo vremena za razgled grada i druženje. Posjetili smo Muzej grada Šibenika i izložbu „Prijatelji suhozida“, gdje su se neki okušali u gradnji jednog. Najviše me se dojmila katedrala sv. Jakova koja je uvrštena na UNESCO-ov popis svjetske baštine. Zadivljeni ljepotama grada vratili smo se u hotel i vidjeli rezultate natjecanja. Zauzela

sam 6. mjesto s 91% bodova (91/100). Putovanje se uskoro bližilo kraju pa smo preostalo vrijeme iskoristili za zabavu.

Petak, 28. travnja, bio je dan odlaska. U istoj kongresnoj dvorani održan je program zatvaranja natjecanja, opet s brojnim scenskim nastupima i govorima članova državnog povjerenstva. Na kraju su dodijeljene nagrade najboljima i priznanja svim učenicima i mentorima. Mi Zagorci smo se svi zajedno poslikali i tako je završen naš boravak u Šibeniku.

Ovo je za mene bilo jedno divno iskustvo. Upoznala sam nove ljude, sklopila nova prijateljstva, putovala Ljepom Našom i dobro se zabavila. Isto tako me razveselilo vidjeti toliko učenika koji vole hrvatski jezik, što znači da ga mi mladi nećemo zapostaviti, već ga i dalje njegovati.

Lana Šošarko, 2.a

Skladam svoju pjesmu—LIK

U današnjem svijetu vlada podređenost drugim ljudima. Živimo poštujući nečija tuđa pravila, gubimo sami sebe u moru drugih, gubimo svoju osobnost i posebnost; svoje „ja“. I sama se nalazim na životnoj prekretnici, završavam srednjoškolsko obrazovanje. Zanemarujem sebe zbog manjka vremena, ne radim ono što volim, već ono što moram. Smatram kako se takvom načinu življenja valja suprotstaviti, promijeniti ga.

U umjetnosti 20.–og stoljeća pojedinac je u fokusu interesa umjetnika. Oni na taj način ukazuju na važnost samih sebe ili nekog drugog pojedinca. Svojom fotografijom to i ja želim dokazati. Tijekom istraživanja naišla sam na skulpturu Henrija Matissea „Leđa“ kod koje me privukao motiv, kao i postupno apstrahiranje istog. Sličan motiv ženskih leđa koja izgledaju kao violina iskoristio je i Man Ray u djelu „Ingres's Violin“. I moje također djelo sadržava motiv ženskih leđa..

Tijekom izrade koristila sam znanja iz raznih prirodnih znanosti i fotografskih tehnika. U suvremenoj umjetnosti sve je popularnija *glitch art* tehnika te sam se odlučila njome poslužiti na 2. i 3. dijelu fotografije. To je tehnika kojom digitalne i analogne greške postaju način umjetničkog izražavanja. Fotografija se sastoji od 3 fotografije povezane gradiranom intervencijom te predstavlja „živu fotografiju“, ona se prividno kreće. Kao i gradacija kroz likovne elemente, i na mojem djelu zvuk isprva jedva da se čuje, a zatim postaje sve glasniji, sve ljepši. Meni najljepši.

Osnovni ritam mojeg djela je gradacija i varijacija pomoću kojih stvaram zvučne valove. Oni su longitudinalni te se šire duž žica. Iz njih na kraju izlazi spektar boja – baš kao i kod prizme. Boje se šire iz svakog tona. Oslobađa se energija, u ovom slučaju energija samog čovjeka. Rezultat spajanja svih tih tehnika, odnosno spektra boja i zvučnih valova jest zvuk.

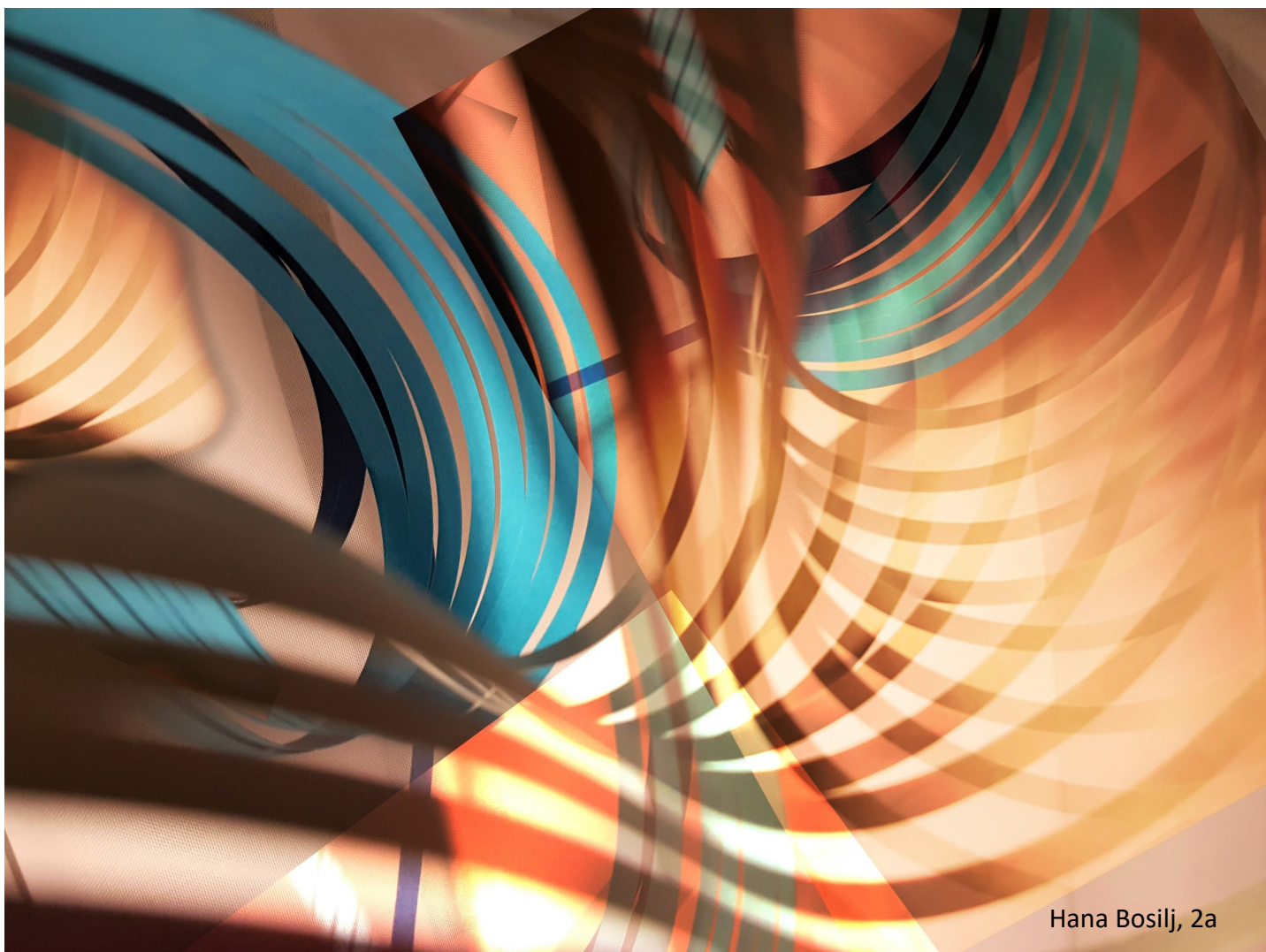
No, ne bilo kakav zvuk. To je zvuk koji je svakom uhu, odnosno svakom oku drugačiji. To dokazuje i naziv same fotografije - „Skladam svoju pjesmu“. Mi smo krojači svoje sudbine, mi stvaramo zvukove. Ne želim stvarati zvukove koji su svima poznati, ne želim se izgubiti u tuđoj glazbi. Ali, ključno je odvažiti se svirati, stvarati svoju melodiju koja će se u konačnici stopiti u harmoniju.

Još jedna pouka ove fotografije jest da je naše tijelo naš instrument. Ovdje bih se osvrnula na ženu koja me impresionirala koristeći vlastito tijelo u svrhu stvaranja života i umjetnosti; to je Marina Abramović koja se bavi performansom. Njezino tijelo je njezino umjetničko djelo. Prilikom jednog intervjua izjavila je kako tijelo ovisi o nama, što je još jedan dokaz da sami upravljamo njime, skladamo svoju pjesmu, krojimo sudbinu.

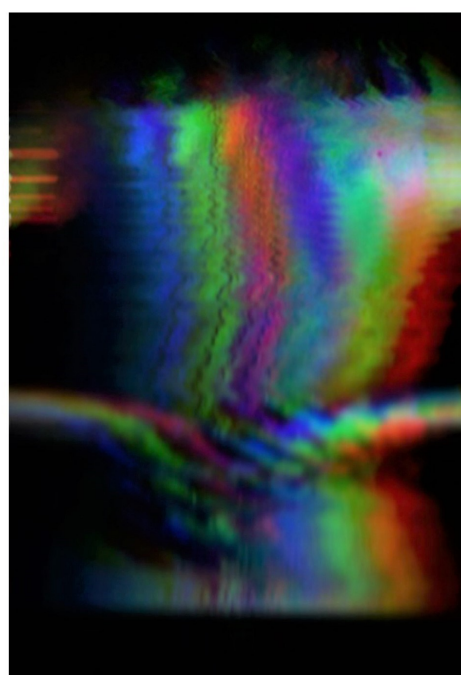
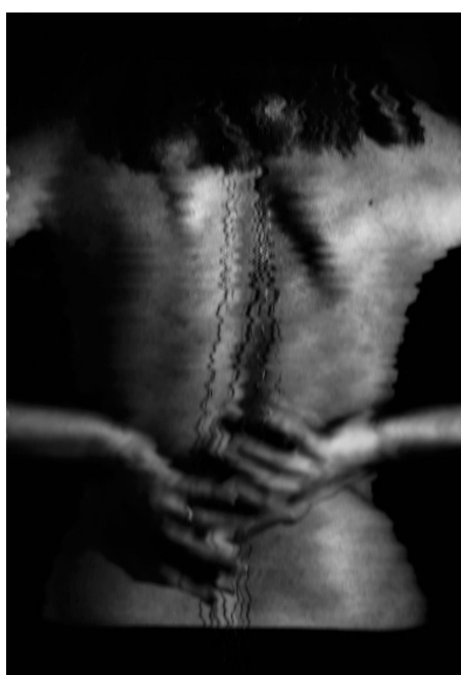
Na mojim fotografijama žena također koristi svoje tijelo, odnosno leđa za sviranje, za stvaranje pjesme, za stvaranje zvuka - njezinog zvuka. To što je žena okrenuta leđima ne znači da ne zna svirati, već sugerira upravo suprotno. Ona je odlučila okrenuti leđa podređenosti te se inovativno posvetila drugačijem načinu sviranja. Ponekad, čak i kada ne vidimo kako sviramo, ne znači da ono nije dobro. Važno je probati, pokušati, dati si truda. Produkt je stvaranje nečeg novog, nečeg osobnog u kojem izražavam svoje mišljenje, produbljujem svoju kreativnost i svoja znanja.

Želim se obratiti onima koji ne vjeruju u sebe. Na početku je fotografija crno-bijela što je u skladu s njihovim poimanjem svijeta, života. Mada je ponekad svijet siv i leden, to ne znači da nas iza ugla ne čeka nešto bolje. Naprotiv, sivilo se može razviti u stotine i stotine boja. A zvučni valovi koji su i svojevrsni izraz naše duše će se sve više, jače i brže širiti i stvarati predivnu glazbu. A ta glazba je upravo naš život. Samo se treba odvažiti.

Silvija Lea Švaljek

Hana Bosilj, 2a

Silvija Lea Švaljek, 2a

Projekt bTech

Kad je početkom 2016. skupina učenika, tada trećeg razreda, pod vodstvom svog mentora počela razrađivati ideju bTech projekta, bilo je teško zamisliti da će kao finalni rezultat nastati simulator leta Airbusa A320.

Namjera je bila kroz provedbu projekta iskusiti sve faze izrade kompleksnog tehničkog proizvoda u kojem su objedinjena znanja i vještine iz područja strojarstva, elektrotehnike i informatike, što ga čini pravim mehatroničkim uratkom. To je ujedno za članove projekta bio njihov završni rad, ali i mnogo više od toga, kvalitetan primjer projektne nastave u strukovnom području.

Članovi bTech tima su:

Bruno Habus – Osnivač i voditelj učeničkog tima; Područje rada:

instalacija sustava, interface i kalibracija

Karlo Jugec – Područje rada: projektiranje i instalacija elektroničkih i elektrotehničkih sustava

Marko Krsnik – Područje rada: Proračun i instalacija elektromehaničkih cilindara

Marko Frajzman – Područje rada: Proračun, konstruiranje i izrada konstrukcije

Klaudija Petek – Računovotkinja projekta; Područje rada: računovodstvo, marketing, financije i komunikacije

Goran Buntak dipl. ing. strojarstva – Mentor učeničkog tima

Tijekom godine, timu su pridružena još dva mlađa člana, Leon Lobjen i Domagoj Herout, s ciljem nastavka provedbe projekta i nakon završetka izrade simulatora.

BTech tim je cijele godine marljivo radio i na kraju nastavne godine predstavio finalni rezultat svog rada— funkcionalni simulator leta, na čije bi sjedalo mnogi rado sjeli i okušali se u pilotskim vještima. Na velikom monitoru izmjenjuju se slike zračnih luka i njihovih uzletnih pista, oblaka, krajolika u daljini...

Mnoštvo prekidača, upravljači s lijeve i desne strane, manji i veći monitori koji uvelike sličje onima u avionu—to bi bio površni opis simulatora gledan okom laika. A tim koji ga je napravio vješto je u njemu spojio nekoliko podsustava, ugradio stotine sastavnih dijelova i više od tisuću uloženi sati rada.

Simulator je prezentiran na svečanoj promociji projekta 5. lipnja u našoj školi, pred nastavnicima, učenicima, roditeljima, uzvanicima i medijima.

KOŠARKAŠKO ISKUSTVO

Košarkaško natjecanje odvijalo se u dvorani Srednje škole Krapina, a kao član košarkaške grupe na natjecanjima sam sudjelovao u trećem i četvrtom razredu. Svake godine bilo smo blizu prvome mjestu, no uvijek smo popuštali u odlučujućim trenucima.

Naši najveći protivnici su učenici zabočke srednje škole. Za susrete s njima pripremali smo se dugotrajno i mukotrpno te nakon 20 godina imali šanse pobijediti ih. U zadnjim minutama dogodio se preokret – Zabočani su pogodili 3 trice i dva slobodna bacanja te su prešli u vodstvo. Naš igrač je u zadnjoj sekundi promašio. Bili smo shrvani, atmosfera je pala, osjećali smo se loše i završili smo na trećem jednako pohvalnom mjestu.

U četvrtom razredu ekipa nije imala prevelika očekivanja, bila je mlada i sa nedovoljno košarkaškog iskustva. Željeli smo se kvalitetno pripremiti za nadolazeće utakmice. Radili smo dugo i naporno. Ponovni susret sa Zabokom se bližio. Osjećali smo se spremni, no Zabočani sa viškom sreće došli su u vodstvo, a mi u zadnjoj minuti propustili šansu. Trudili smo se, borili, bili odlični u svim pogledima igre. Svaki igrač dao je svoj maksimum, kao i ja. Postigao sam preko 50 poena u tri utakmice. Time sam se oprostio sa školom.

Unatoč satima provedenim u dvorani, brojim treninzima, mukotrpnim utakmicama i usavršavanjem kvalitete igre i naših tehnika, nismo postigli ono što smo željeli. Nije uvijek bitno pobijediti. Bitno je zabaviti se, upoznati nove ljude i steći nova iskustva. Zahvalni smo na tome!

Sudjelovanjem u sportskim, a i ostalim natjecanjima predstavljamo školu u najboljem svijetlu. Pokazujemo rad, složenost koji stoje iza rezultata.

Naša škola potiče nas na fizički razvoj i nudi brojne mogućnosti u kojima se možemo razvijati kroz sport. Sport bi za svakoga trebao biti važna stepenica u životu. Time gradimo sebe fizički i psihički. Učimo slozi, timskom radu i zdravom životu. Svaki sport poboljšava zdravlje i čini nas jačim, otpornijim.

Važna je i bitna bila podrška naših profesora koji su imali veliko razumijevanje i bili na raspolaganju u svakom trenutku. Bodrili su nas, ohrabivali i u najlošijim trenucima igre dizali nam raspoloženje. Pružili su nam svu potrebnu opremu i omogućili da dvoranu imamo na raspolaganju i u popodnevnim i u večernjim terminima. Tako smo uz treninge mogli i sami raditi na tehnici i taktici.

Sretan sam što sam predstavljao školu i što sam bio u mogućnosti upoznati nove prijatelje, steći nova iskustva i bio dio odličnog tima. Ostavili smo velik utisak na školsku košarku, školski sport, ali i na samu školu. Ponosno mogu reći da smo se u školu vratili sa 2 trofeja koji su izvrstan pokazatelj uspješnosti i uložnog truda.

Uvijek može bolje. Nadam se da će učenici sljedećih generacija pokušati isto što moja ekipa i ja, a to je zabaviti se, pokazati trud, borbu i zalaganje i predstaviti školu na najbolji mogući način.

Patrik Klasić, 4.at

Kada je, i kako, započela Vaša priča s putovanjima. Ima li studij povijesti veze s Vašim životnim putem?

Priča s putovanjima, odnosno želja za otkrivanjem nekih dalekih krajeva, ljudi i običaja, započela je vjerojatno u gimnaziji. Nisam znao kako to ostvariti, pošto sam još uvijek išao u školu i nisam se mogao toliko kretati, no uvijek sam ljetne praznike iskoristavao tako da odem negdje na putovanje, a po završetku fakulteta počeo sam intenzivnije i više putovati. To se na kraju izrodilo u jedan spisateljski posao i stil života. Dakle, želja je tinjala oduvijek.

Ima li studij povijesti kakve veze s Vašim putovanjima?

Stvar je obrnuta, moje zanimanje za putovanje i svijet imaju veze s odabirom studija povijesti. Mislim da mi je povijest dala dosta dobru podlogu svemu tome – nekako mi je neugodno otići u neku drugu državu, a da ne poznajem barem malo povijesti te zemlje i tog društva. Tako mi je istraživanje i studiranje povijesti dobro došlo i stalno čitam. Meni je povijest uistinu strast pa se onda svaki dan nešto povijesno nalazi na mom stolu. To je svojevrsna opsesija.

S obzirom da se trenutno nalazite u krapinskoj srednjoj školi, možete li nam reći kakav ste bili učenik u našim godinama?

U tim godinama, išao sam u zabočku gimnaziju. Moram reći da nisam bio baš neki učenik, tj. bio sam ispod prosjeka gimnazije. Tada sam smatrao, a i sada smatram, da su obrazovanje i odrastanje ustvari vezani ne samo uz školu, već i uz društvo, uz ulicu i sve ono što se događa oko škole. Kontakti, ljudi i razmjena iskustava su veoma bitni za odrastanje, a ne samo knjiga-klupa-knjiga-klupa i ocjena u imeniku. To se za mene pokazalo korisnim, barem u socijalnoj inteligenciji. U društvenim predmetima sam uvijek bio uspješniji nego u prirodnima, iako sam pohađao matematičku gimnaziju.

HRVOJE IVANČIĆ

Kada usporedite obrazovni sustav u to doba i sad – je li se što promijenilo i na koji način?

Trenutno nisam dio obrazovnog sustava pa je teško reći, no meni se čini da se mnoge stvari nisu pomaknule s mrtve točke. Neki su programi doista zastarjeli i mislim da je malo prostora dopušteno kreativnom radu i izvannastavnim aktivnostima, za koje smatram da su isto dosta bitne za učenike. Isto tako smatram da bi umjetnički predmeti (likovna i glazbena umjetnost) trebali biti malo „podebljani“ u našem sustavu.

Što Vas je navelo na to da putovanje postane vaš stil života?

Nije isto kad gledaš neku osobu u virtualnom svijetu, odnosno mene preko mojih javnih nastupa. Zato meni često dođe pitanje (koje stvarno mrzim): „Pa kaj nisi na putu?“. Ustvari ja većinu vremena ni nisam na putu – većinu sam vremena kod kuće, a to je u Zaboku. Takav se dojam dobiva jer često pišem i dosta me zanima svijet, ali ja živim sjedilački i zarađujem novac poslovima koji nemaju veze samo s putovanjima, a opet dosta putujem i pišem.

Je li putovanje Vaš hobi ili samo posao?

I jedno i drugo, to je strast koja se pretvorila u jako puno toga. Najviše se bavim pisanjem, a ljudi i situacije me inspiriraju. Ne samo u Siriji i Indiji nego i ovdje, u rodnom Zagorju.

Kada putujete, koji Vam je najbolji, a koji najgori dio?

Mislim da mi je sad najgori dio, kad nemam vremena za duga putovanja od 6 mjeseci, put avionom. Ljudima je valjda prirodan strah od visina, a kod mene se to pojačava s godinama. Najbolje mi je kad dođem u neko nepoznato mjesto i svakodnevno vidim mnoštvo ljudi koje dotad nikad nisam vidio. To oplemeni čovjeka – postoji jedno psihološko istraživanje da nas nešto grize iznutra kada svaki dan vidamo ista lica, treba nam neka promjena. Bez obzira što mi te ljude ne poznajemo, naš je sustav registrirao da smo ih već milijardu puta vidjeli te nas to na neki način čini nesretnima. Čovjeku je uvijek potrebna promjena – ta promjena mi je zapravo najbolja za duševni mir, nitko me ništa ne pita i isključim mobitel.

Dosad ste putovali u mnoge zemlje, ali nekoliko puta ste se vraćali u Afriku i na Bliski istok. Što vam se tamo najviše sviđelo?

Te su mi regije zanimljive. Slučajno je ispalo da sam kao mlad čovjek putovao u te zemlje i želio sam ih više istražiti pa sam se iz tog razloga i stalno vraćao. Iako mi je ranije cilj bio da čim više proputujem, to se pokazalo besmislenim. Koji je smisao vidjeti 100 zemalja ako ustvari nijednu ne poznajete, ne znate ljude koji tamo žive? Meni je cilj da upoznam kulturu. Te će mi regije zasigurno do kraja života ostati glavni fokus, čovjek u jednom trenutku dođe do spoznaje da ne može baš sve vidjeti. Isto kao što ne možemo pročitati sve knjige, ili pogledati sve filmove. Lakše je kad si čovjek to osvijesti.

Jesu li Vas putovanja nečemu naučila?

Putovanje može čovjeka naučiti, ali i ne mora. Ljudi su različiti, a danas su putovanja omogućena dosta širokom broju ljudi. Bio sam na svakakvim putovanjima i vidio ljude koji putuju, a da iz svoje zone komfora, kroz koju ih turistički vodič vodi, nisu upoznali apsolutno ništa (nijednog lokalnog čovjeka, osim onog koji im želi prodati suvenir). Takvo putovanje nas ne može naučiti mnogočemu, ali nezavisno putovanje i snalaženje u novim i nepoznatim situacijama zasigurno može svašta. Ako ste jako mladi, može vam izgraditi samopouzdanje i naučiti tome da je svijet različit, ali i da ljudi imaju iste želje i potrebe svugdje. Ustvari može vas naučiti da ne gledate eurocentrično ili krocentrično na svijet i ljude.

HRVOJE IVANČIĆ

Dok ste na drugom kontinentu, nedostaje li Vam rodni Zabok i sigurnost vlastitog doma?

Više mi je nedostajao Zabok dok sam duže putovao i bio nešto mlađi. Uvijek se nostalgija nekako provlači kroz pojedine trenutke putovanja. Volim živjeti u Zaboku i sviđa mi se, pogotovo ljeti (zima mi je užasna), no sve ima svoje čari.

Autor ste mnogih reportaža i dokumentarnih filmova. Je li Vam neko od njih posebno drago?

Moji filmovi su niskobudžetni (snimani s jednom kamerom, u pokretu – sirovi), nikad nisam imao neke velike izvore financiranja. To su uglavnom dokumentarističke zabilješke ljudi, putovanja i njihovih izjava. Napisao sam 3 knjige i sve su mi drage – to je kao da pitate majku koje dijete vam je najdraže. To je izašlo iz vas i vi ste to stvorili. Sve ima svojih mana i vi to kod svojih djela spoznate, no ipak su vam draga jer su vaša. Dunavski blues, prva knjiga, mi je jako draga, kad smo prijatelj i ja čamcem išli od Zagreba do Crnog mora – to je bila moja prva velika avantura i obilježila je početak moje karijere.

Kao putopisac, imate li kakvih savjeta za sve one koji će se odvažiti i otisnuti u svijet?

Ima raznih vrsta putopisaca, a da biste bili to, trebali znati i pisati i putovati. Sve ovisi o afinitetima, kreativni porivi dolaze iznutra. Ja nisam nužno samo putopisac, pišem i bavim se drugim stvarima, problematikama i odnosima među ljudima.

Trenutno radim na

kratkim pričama koje se bave „nevidljivim ljudima“ – ljudima koji prolaze pored nas, a nitko ne zna da postoje. Ti nevidljivi ljudi podrazumijevaju tajne, odnosno nevidljive živote. Čovjek ustvari ima svoj javni, privatni život i tajni život. A taj tajni život poznat je samo njemu i njega ne dijeli ni sa kim. U tajnom životu nalaze se isto razni ljudi i oni uvijek ostaju nevidljivi, a to je priča o njima.

I na samom kraju, što biste poručili nama srednjoškolicima?

Jedini savjet bi bio da preispitujete autoritete, počevši od vaših profesora. Nitko nema svo znanje i svi zakoni su stvoreni od ljudi, a vi ste isto ljudi pa ih stoga možete i mijenjati.

Ivana Frankol i Franjo Veček, 3c

DNEVNIK UZVRATNOG POSJETA

Razmjena učenika: Gottfried-Kinkel-Realschule Erfstadt – Srednja škola Krapina

Srijeda, 19. travnja: Napokon su ovdje, naši dragi prijatelji sletjeli su u novu zračnu luku Franjo Tuđman.!

U Krapini nas je dočekaao naš dragi „dedek Kajmbušćak“.

Četvrtak-petak, 20.-21. travnja: Kroz pravu mećavu kojom nas je pozdravila naša kršna Lika stižemo u suncem okupani Zadar: srdačno dočekaani od naših vedrih vodića pozdravili smo i mi Zadar ispred znamenitih 5 bunara, prošetali rivom s najljepšim zalazom sunca na svijetu, kako je to već davno utvrdio slavni A. Hitchcock.... Na morskim orguljama uživali smo u veličanstvenom koncertu, melodijama koje samo može „odsvirati“ more, preko Rimskog foruma, Kalelarge završili smo u hostelu. Kako je tek tamo bilo.... o tome će se još pričati...

Nakon „obiteljskih“ subote i nedjelje, u ponedjeljak, 24. travnja uživali smo u suncem okupanom Zagrebu...

Multikulturalismus

Utorak, 25. travanj: Evo nas na prijemu kod gradonačelnika, u Muzeju neandertalaca i Franjevačkom samostanu:

Srijeda, 26. travnja: Sve što je lijepo, kratko traje. Na rastanku samo: Veselimo se novom susretu u jesen...

Schüleraustausch:

Gottfried-Kinkel-Realschule Erfstadt – Srednja škola Krapina

Unser Reisetagebuch

Voriges Mal haben wir von unserem Schüleraustausch und dem Aufenthalt in Köln berichtet.

Beim Gegenbesuch unserer deutschen Freunde wollten wir ihnen möglichst viel von unserem schönen Land zeigen.

Auch wenn es lange dauerte, (wegen richtigen Schneesturmes durch Lika) hat sich unsere Reise nach Zadar gelohnt.

Genauso gut hat es unseren Gästen Zagreb gefallen.

Wie gesagt: Alles, was schön ist, dauert so kurz. So verging auch unsere Kroatien-Woche sehr schnell, aber wir freuen uns schon jetzt auf die nächste Folge unserer Zusammenarbeit im Herbst...

Lara Belošević, Dominik Forjan, Nika Podhraški, 2. d

Dora Jurić, Helena Polanščak, Marija Sutlović, 1. d

TERENSKA NASTAVA U ZAGREB

Osvrt1

Terensku nastavu u Zagreb 17. ožujka 2017. započeli smo zajedničkim okupljanjem u 7.45. Oko 8 sati konačno smo krenuli. Već smo tada bili glasni u autobusu. Nisam sigurna je li to bilo zbog uzbuđenja ili jednostavno zato što nismo krenuli rano ujutro pa nije bilo potrebe za spavanjem.

U Zagreb smo stigli u 9.30 i laganom šetnjom krenuli Zrinjevcem do Cvjetnog trga. Usput smo razgledavali i komentirali znamenitosti, pokraj kojih je fotografiranje bilo neizostavno. Predstava je trebala početi u 11 sati, a slobodno vrijeme neki su iskoristili za brzi *shopping*. Preživjeli smo gužvu ispred ZKM-a i napokon našli svoja mjesta u gledalištu. Nestrpljivo smo iščekivali početak predstave *Sherlock Holmes*. Pogađate, riječ je o kriminalističkoj priči. Savršen spoj

napetosti, dvojbi, humora i naših nagađanja tko je kriv. Bilo je zanimljivo i duhovito u isto vrijeme, a ono što me posebno oduševilo bila je kreativnost uložena u postavljanje te predstave na pozornicu.

Nakon sat i trideset minuta dobre zabave izašli smo iz kazališta i uputili se prema glavnom trgu i da, svi, ili skoro svi, navalili smo na *hambije* u McDonald's, jer gdje bi drugdje učenici na izletu jeli nego tamo? Cure su nakon toga razgledavale izloge u Ilici.

Ponovno okupljanje bilo je oko 14 sati; odlazimo u muzeje, svaki razred na dogovorene izložbe. Mi, 1. c, išli smo u Hrvatski prirodoslovni muzej. Vodičima smo vjerojatno izgledali jako nezainteresirano, ali zapravo, bili smo samo na izmaku snaga nakon intenzivnog dana. Nakon dvaju zanimljivih postava (Miocen u sjevernoj Hrvatskoj i Zvukovi kukaca – orkestar najmanjih) bilo je vrijeme za povratak.

Živnuli smo opet u autobusu, zadovoljni viđenim i doživljenim. Bilo nam je zanimljivo i poučno, a najljepše od svega bilo je zajedničko druženje s vršnjacima.

Marta Pavić, 1.c

TERENSKA NASTAVA U ZAGREB

Osvrt2

Bilo je 8 i 5, a mi i dalje nismo krenuli na terensku nastavu, samo smo sjedili u autobusu i čekali da nas profesorice prebroje. To nije bilo ništa čudno zato što se planirano uvijek promijeni, a ionako nas 5 minuta neće ubiti. Glavno je da smo na kraju ipak došli na određeno mjesto u točno vrijeme. Bilo mi je drago da sam uzela slušalice sa sobom pošto su neki učenici pjevali u autobusu. Zapravo, nije mi smetalo pjevanje, već njihov odabir. Kad smo došli u Zagreb, imali smo slobodno vrijeme. Čudno je da su svi učenici tada radili istu stvar, kupovali hranu, jeli, hodali po dućanima, a ipak se toliko razlikuju jedan od drugoga. Čekanje je užasna stvar kad si nestrpljiv. Zašto ljudi uopće moraju čekati? Zašto ne bi sve bilo u pokretu i na vrijeme? To su samo neka od pitanja čiji odgovor želim znati, ali nema posebnog objašnjenja za to, to je jednostavno tako...

Jedva smo čekali da predstava počne, barem neki od nas, oni koji cijene takvu vrstu umjetnosti. Ta predstava bila je jedna od onih boljih, mogla bih je opisati kao zabavnu, zanimljivu i humorističnu, kao što sam i očekivala, mislim, bila je o Sherlocku Holmseu, što drugo očekivati? Uza sve kriminalce u predstavi, profesor Moriarty bio je najveći kriminalac, čak i izvan scene. Ukrao je srca djevojaka iz mog razreda, na internetu su tražile glumca koji ga je utjelovio na sceni, bilo je nemoguće ne čuti njihov razgovor.

Slobodno vrijeme nakon predstave opet smo iskoristili pametno, naravno da smo opet lutali po Zagrebu... A što bismo drugo trebali raditi? Gledati znamenitosti koje su nam bile pred nosom? Ne, to nije u našem stilu. U dogovoreno vrijeme cijeli se razred trebao okupiti.

Razrednica nam je rekla da se okupimo kod konja, misleći na kip bana Josipa Jelačića, ali riječ „konj“ je širok pojam, može imati više značenja...

Svaki razred je išao u drugi muzej, mi, 1.c razred, išli smo u Prirodoslovni muzej. Vidjeli smo naše najveće prijatelje koje jako volimo i za koje bismo sve učinili da ostanu živi i koje lijepo prihvatimo u svoj dom, kukce. Također smo vidjeli i kamene, tj. fosile. Naravno da smo morali čekati vodiča, a što ste drugo mislili?

Nakon posjeta muzeju, još malo slobodnog vremena. Što bismo mogli raditi? Kamo ćemo ići? Zašto još slobodnog vremena? To su bila samo neka od pitanja koja smo postavljali. Vi koji ne razumijete, ovo je opet bio sarkazam, naravno da smo željeli još slobodnog vremena, jako je lijepo družiti se s prijateljima u nekom gradu koji nije onaj koji vidate svaki dan. Nije bilo kasno kad smo se vratili u Krapinu što mi se sviđalo jer smo mogli ići pješice kući iako su neki još ostali u gradu, ta današnja mladež...

Magdalena Košanski, 1.c

Zajedno protiv govora mržnje

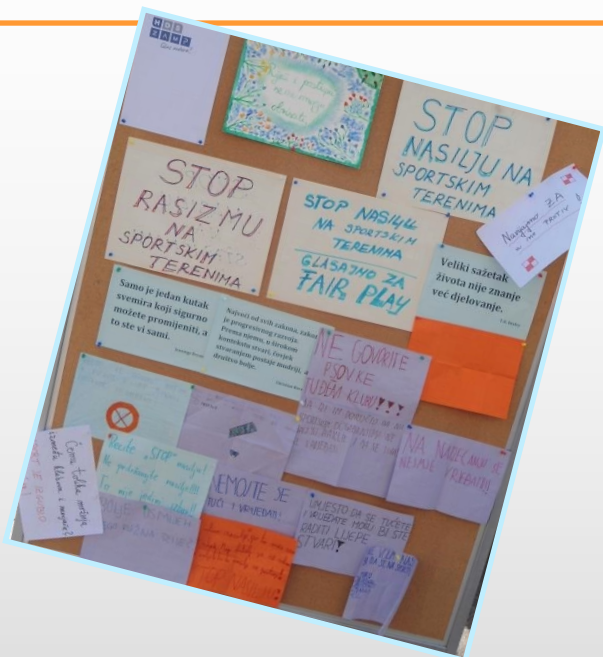
Programom „Zajedno protiv govora mržnje“ predviđen je niz radionica i aktivnosti usmjerenih na sprječavanje različitih oblika izražavanja mišljenja ili govora kojim se širi, potiče, promiče ili opravdava mržnja i nasilje prema određenim društvenim skupinama ili njenim pripadnicima.

U provedbu programa uključena je Policijska uprava krapinsko-zagorska, čiji su predstavnici, u suradnji s profesorima tjelesne i zdravstvene kulture naše škole organizirali preventivne aktivnosti za učenike.

Predavanje i radionica na temu „Govoru mržnje reci jasno NE!“ održani su 1. lipnja 2017.g. u sportskoj dvorani Srednje škole Krapina. Policijska službenica A. Jurić je na početku radionice predstavila prezentaciju pod nazivom „Prevenirajmo zajedno govor mržnje na sportskim natjecanjima“. U prezentaciji je prikazana tema nogometnih navijača, osoba koje prisustvuju nogometnim natjecanjima. Oni se dijele u tri kategorije. U prvu kategoriju spadaju gledatelji, druga kategorija su rizični gledatelji, a u trećoj kategoriji su huligani tj. gledatelji skloni huliganskim ispadima.

Pripadnici B i C kategorije skloni su raznim prekršajima, kaznenim djelima i negativnim navijačkim trendovima (npr. neprimjetan dolazak u centar grada domaćina, krađe na benzinskim postajama, maskiranje lica kapom, unošenje transparenta i slično). Da se smanji broj prekršaja (kojih je početkom ove godine bilo malo), potiče se poštivanje Zakona o sprečavanju nereda na sportskim natjecanjima. Također se poduzimaju određene sankcije i mjere opreza koje rezultiraju novčanim kaznama, kaznama zatvorom, propisanim Zakonom o prekršajima protiv javnog reda i mira, Zakonom o javnom okupljanju, o suzbijanju diskriminacije te Kaznenim zakonom.

Zajedno protiv govora mržnje

Sljedeća aktivnost u dvorani bila je namijenjena mladim srednjoškolcima kako bi se promovirali zdravi životni stilovi, tolerancija, nenasilje, poticanje kulture dijaloga te utjecaj na razvoj kulture korektnog navijanja na sportskim natjecanjima.

Na kraju je organizirana nogometna utakmica dviju ekipa (1.BT i 2.C). Navijači iz pojedinih razreda demonstrirali su pravilno ponašanje na športskim natjecanjima: navijanje za vlastitu ekipu bez vrijeđanja tuđe ekipe, isticanje transparentata s natpisima „Govoru mržnje reci jasno NE!“, zajedničkim druženjem, ohrabivanjem vlastite ekipe i navijanje bez ljutnje zbog rezultata ili odluke suca.

Svi smo zajedno pokazali kako treba biti pravi navijač na nogometnim i ostalim sportskim natjecanjima.

Novinarke: Ana Pračić i Magda Vodoljšak, 2.c

DANI MATURANATA

Kada sam prije četiri godine upisala opću gimnaziju u Srednjoj školi Krapina, nisam ni slutila da će srednjoškolski dani proći tako brzo. Sjećam se prvog dana. Govor dobrodošlice ravnatelja Ivica Rozijana u maloj dvorani za priredbe. Nemirni mladi ljudi, puni uzbuđenja, s neznanjem o onome što slijedi sljedeće sekunde. Nismo ga slušali. Pitanje „Kada ćemo konačno upoznati novi razred?“ zasjenilo je sve druge misli i scene koje su se vrtjele oko nas. Tko će biti ljudi s kojima ćemo četiri godine dijeliti školske klupe, smijeh, suze, pravdu i nepravdu? Tko je ta nova obitelj, na koju sam se, naposljetku, tako jako navikla? Oni s kojima su mi dani maturanata bili najbolji dani u životu...

Kada bismo pitali bilo kojeg maturanta veseli li se posljednjem danu srednje škole, odgovorio bi: „I da i ne.“ Nadali smo se potvrdnom odgovoru, nismo ga dobili. Znaite, prijelomni trenuci u životu, oni s kojima završava jedno razdoblje, a počinje drugo, ne mogu biti ili crni ili bijeli. Za takve situacije vežu se dvije strane. Zašto je nešto dobro, a zašto je loše? Koje su prednosti u tome što odlazimo? Pa sama pomisao da više nema domaćih zadaća, ranog ustajanja, dosadnog nošenja papučica i školskih iskaznica, stvarno zna popraviti čovjeku dan. Ah, rano ustajanje. Zvuk alarma baš u trenu kad pomisliš da ti preostaje još par sati sna do buđenja za školu. Najteže je napuštanje okoline koja je bila naš drugi dom. Mjesto gdje smo nadjenuti novim znanjem, obogaćeni divnim prijateljstvima. Ono u kojem smo ostavili trag. Nebitno radi li se o žvakačoj gumi ispod klupe ili prvom mjestu na državnom natjecanju. Bili smo tu. Kao i sve ostale generacije: stigli, stvorili bezbroj uspomena, a sada odlazimo.... Preživjeli smo sve male smetnje i, što je više moguće, poštovali kućni red škole, da bismo napokon stigli do posljednjih tjedana kao učenici

Ove godine oproštaj maturanata bio je nešto drugačiji od prijašnjih. Razne aktivnosti odvijale su se tijekom zadnja dva tjedna, prije odlaska generacije 2016./2017. Program posvećen maturantima počeo je u utorak, 9.5.2017. godine. U dvorani za priredbe održalo se završno okupljanje suradničkih škola u projektu „Zdravo!“ na kojem su prisustvovali svi vršnjački edukatori te njihovi mentori. Smotrom su koordinirale pedagoginje K.Rissi i M.Laginja. Takvim okupljanjima želi se potaknuti učenike da i oni sudjeluju u humanitarnom radu i edukaciji vršnjaka kroz razne radionice. Ove godine mnogo je maturanata iz naše škole aktivno sudjelovalo u projektu pružajući primjer mlađim generacijama, s nadom da će nastaviti njihovim putem.

Sljedećeg dana, posljednji put sastali su se predstavnici maturantskih razreda kako bi usvojili program Dana maturanata. Skupštinu je nadgledala pedagoginja M.Laginja, a održana je prije početka nastave, također u dvorani za priredbe. U četvrtak 11.5.2017. paralelno su se odvijale dvije aktivnosti. Oslikavanje školskih kupa „Generacija 16./17.“ te volonterska akcija „Veliki za male“, obje predvođene psihologinjom Brankicom Čavuzić. Svi smo se rado uključili u akciju „Veliki za male“ jer je predivan osjećaj znati da čak i malim doprinosom možemo nekome uljepšati dan.

DANI MATURANATA

Aktivno smo donosili potrepštine u prostor dnevnog boravka koje su preuzimale učenice volonterke. Stvari koje smo prikupili namijenjene su djeci slabijeg imovinskog stanja, a poslone su županijskom CK-u. Oslikavanje klupa stvarno je posebna aktivnost kojom završni razredi na umjetnički način ostavljaju trag na klupama u školskim hodnicima. U toj aktivnosti sudjelovalo je po nekoliko učenika iz svakog razreda.

U petak je održana misa za završetak nastavne godine koju su organizirali vjeroučitelji u suradnji s krapinskim župnikom. Misi je prisustvovalo po nekoliko predstavnika iz svakog razrednog odjela. Lijepim riječima svećenik nas je ohrabrio i još jednom podsjetio da nema toliko teške situacije u školi ili kod kuće gdje se ne možemo obratiti Bogu. Onom koji je uvijek tu kada nam život opali šamar.

U popodnevnom satima maturanti glazbenici pripremili su koncert pod vodstvom profesorice glazbene umjetnosti Anite Habjanec i pedagoginje K.Rissi. Pozvani su svi zainteresirani učenici i profesori. Stvarno je divno što i ova generacija ima mlade glazbene nade koji su svojim umijećem oplemenili naše slušne organe.

U ponedjeljak, 15. svibnja, podijeljene su diplome maturantima koji su uspješno položili Deutsches Sprachdiplom. Ponosno su primili papir koji im otvara mnoga vrata, a pogotovo ona u inozemstvu. U utorak smo ponovo krenuli u nešto ležernijem ritmu. Organiziran je Pub quiz održan u dvorani za priredbe. Posebnost ovogodišnjega bilo je miješanje učenika. Tim nisu činili ljudi iz istog razreda nego iz svakog razreda jedan predstavnik (7 skupina po 7 članova). Prednost takvog sastava je bolje poznavanje svih područja znanja, od tehničkih do gimnazijskih i strukovnih. Nakon Quiza otvorena je izložba kreativnih učenica Hane Bosilj i Silvije Lee Švaljek. Njihova djela izložena su u prostoru škole.

Tijekom srijede, četvrtka i petka, vrtjele su se „Maturalne razglednice“ u kojima su se maturalni razredi svojim fotografijama predstavljali mlađim učenicima. Još jedna kreativna ideja za pamćenje: Svi smo mi Škola. Od srijede počelo je tradicionalno odijevanje maturanata u uniforme koje su sami osmislili. Svake godine iznenadimo zanimljivima idejama za kostime: pčelice, mornari, ragbijaši, crvenkapice i lovci, Harry Poteri,... Obući se u maturalni kostimić stvarno je poseban osjećaj. Ta tri dana, od srijede do petka, odlazak u školu bio je prava zabava. Opuštanje od svakodnevnih briga. Druženje sa svim maturantima. Zvuk pjesme i harmonike kojom smo podsjećali niže razrede da moraju uživati jer i njima slijedi rastanak. Ti dani bili su puni sloge i ljubavi. Nije bilo bitno koja smo smjena, koji smo smjer. Važno da

smo zajedno dogurali do posljednjih dana srednjoškolskog života pa moramo to zajedno i proslaviti.

Ocjene su zaključene. Još nas samo oproštajna priredba dijeli od koraka u život odraslih. Plesali smo salonsko kolo, izveli koreografiju „Uptown funk“ na Trgu u Krapini. Čitali su se govori, tekle su suze na pjesme koje udaraju na dušu razreda. Najbitnije, ono najteže, rastala se naša generacija. Ali glavu gore, opet ćemo se sresti svi na okupu. Nije kraj. Kraj je samo srednjoj školi. Prijateljstva nisu završila. Samo osnažila.

Lana Bistrović, 4.a

I na kraju...

ZAVRŠNA PRIREDBA

...želimo vam radosno,
dugo, toplo ljeto!

